

Sygn. akt I Ca 517/16

I Cz 570/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Antoni Smus

Sędziowie SSO Iwona Podwójniak

SSR del. Magdalena Kościarz

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2017 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa M. D.

przeciwko (...) Spółce z o.o. w K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 28 października 2016 roku, sygnatura akt I C 497/16

oraz na skutek zażalenia pozwanej

od postanowienia o kosztach procesu zawartego w punkcie 2 i 3

wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 28 października 2016 roku, sygnatura akt I C 497/16

1. oddala apelację;

2. oddala zażalenie;

3. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I Ca 517/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 marca 2016 roku (data wpływu) powódka M. D. wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego XII Wydział Gospodarczy w Poznaniu z dnia 08 listopada 2001 roku w sprawie o sygn. akt XII GC 1881/01 podnosząc, iż doszło do przedawnienia roszczenia (pozew k. 2-3).

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów w wysokości dwóch stawek minimalnych (z uwagi na połączenie spraw dotyczyła ona dwóch powodów) wskazując, iż nie doszło do przedawnienia roszczenia, gdyż bieg przedawnienia został przerwany (odpowiedź na pozew k. 65-68).

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 października 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I C 497/16, Sąd Rejonowy w Wieluniu I Wydział Cywilny oddalił powództwo (pkt 1), zasądził od powódki M. D. na rzecz pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 1.000,00 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu (pkt 2), nie obciążył powódki M. D. pozostałą częścią kosztów procesu poniesionych przez pozwaną (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w K. (pkt 3), jak również nie obciążył powódki brakującymi kosztami sądowymi w postaci opłaty sądowej od pozwu, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wieluniu (pkt 4).

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach i wnioskach:

Wyrokiem Sądu Rejonowego XII Wydział Gospodarczy w Poznaniu z dnia 08 listopada 2001 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt XII GC 1881/01, zasądzono od pozwanego J. D. na rzecz (...) sp. z o.o. w K. kwotę 13.575,93 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Postanowieniem z dnia 24 lutego 2003 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt XVII Co 523/03, Sąd Rejonowy w Poznaniu Wydział XVII Cywilny nadał klauzulę wykonalności przedmiotowemu orzeczeniu przeciwko małżonce dłużnika M. D. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku wspólnego.

Jak ustalił Sąd Rejonowy w dniu 04 listopada 2009 roku (...) sp. z o.o. w K. została, w trybie art. 494 § 1 k.s.h., połączona z (...) sp. z o.o. w K.. Tym samym (...) sp. z o.o. w K. stała się spółką przejmowaną, a (...) sp. z o.o. w K. spółką przejmującą.

(...) sp. z o.o. w K. dnia 04 stycznia 2002 roku złożyła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko J. D., sygn. akt KM 54/02. Po uzyskaniu klauzuli wykonalności przeciwko M. D., wierzyciel rozszerzył postępowanie egzekucyjne i skierował je również przeciwko małżonce dłużnika.

Po przekazaniu sprawy do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku postępowanie egzekucyjne było kontynuowane pod sygn. akt KM 2489/03. Zakończyło się ono wydaniem przez Komornika, w dniu 29 grudnia 2005 roku, postanowienia o umorzeniu postępowania na mocy art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c., z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Pozwany wierzyciel dnia 27 sierpnia 2015 roku złożył w Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w Poznaniu X Wydział Gospodarczy wniosek o nadanie klauzuli wykonalności z przejściem praw z dotychczasowego wierzyciela (...) sp. z o.o. w K. na nowy podmiot – (...) sp. z o.o. w K.. Postanowieniem z dnia 27 listopada 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II Co 4612/15, Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Wydział II Cywilny uwzględnił wniosek.

Dnia 23 lutego 2016 roku pozwana Spółka skierowała do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu H. P. wniosek o wszczęcie egzekucji w stosunku do dłużników, w tym powódki M. D.. Sprawa toczy się pod sygn. akt Km 739/16.

Po dokonaniu powyższych ustaleń faktycznych, Sąd Rejonowy w Wieluniu uznał, iż powództwo nie jest zasadne.

Jak podkreślił Sąd pierwszej instancji, materialnoprawną podstawą roszczenia powódki jest art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., a zdarzeniem o jakim mowa w przywołanym przepisie może być przedawnienie roszczenia.

Roszczenie w niniejszej sprawie stwierdzone zostało prawomocnym wyrokiem, a zatem termin przedawnienia wynosi 10 lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe 3 lata (art. 125 k.c.). Zgodnie z treścią art. 124 k.c., po każdym przerwaniu

przedawnienia biegnie ono na nowo (§ 1). W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed sądem polubownym, albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (§ 2). W myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia, albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

W rozpoznawanej sprawie, jak słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji, od powstania tytułu wykonawczego (2001 r.) do przerwania po raz pierwszy biegu przedawnienia wskutek złożenia wniosku egzekucyjnego (2003 r.), nie minęło więcej niż 10 lat. Bieg przedawnienia rozpoczął się na nowo, po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, w grudniu 2005 roku. Skutki przerwy biegu przedawnienia, spowodowanej złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji w 2003 roku nie zostały zniweczone umorzeniem postępowania egzekucyjnego, bo nastąpiło ono na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. Do ponownego przerwania, rozpoczętego na nowo, biegu przedawnienia doszło wraz ze złożeniem przez wierzyciela wniosku o nadanie klauzuli wykonalności w trybie art. 788 k.p.c. (przejście praw lub obowiązków), w dniu 27 sierpnia 2015 roku.

Z tej przyczyny Sąd oddalił powództwo, gdyż w zakresie należności głównej nie doszło do jej przedawnienia.

O kosztach, Sąd Rejonowy w Wieluniu orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., wskazując iż charakter roszczenia, sytuacja materialna i osobista powódki oraz ograniczony zakres postępowania dowodowego uzasadniały zasądzenie na rzecz strony pozwanej jedynie części wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 1.000 zł. Z kolei, na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nie obciążono powódki nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Z takim rozstrzygnięciem nie zgodziła się powódka M. D., która wniosła apelację, od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu I Wydział Cywilny z dnia 28 października 2016 roku, zaskarżając wymienione orzeczenie w całości. Powódka zarzuciła rozstrzygnięciu naruszenie przepisów prawa materialnego, polegające na błędnej interpretacji art. 123 k.c. dotyczącego przerwania biegu przedawnienia, poprzez przyjęcie, iż roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu. Nadto, skarżąca zarzuciła „brak uzasadnienia w zakresie badania zasadności wydania klauzuli wykonalności”.

Mając na uwadze powyższe, M. D. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi pierwszej instancji. Dodatkowo powódka M. D. wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych postępowania apelacyjnego oraz nieobciążanie jej kosztami postępowania w pierwszej instancji.

W odpowiedzi na apelację, pełnomocnik pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., wniósł o:

- oddalenie apelacji w całości,
- zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W uzasadnieniu apelacji, ustosunkowując się do zarzutu powódki odnośnie naruszenia prawa materialnego tj. art. 123 k.c., pełnomocnik pozwanej wskazał, iż zarzut ten jest całkowicie bezzasadny, bowiem Sąd Rejonowy w Wieluniu, prawidłowo ocenił, iż doszło do skutecznego przerwania biegu przedawnienia. Tak więc, nie ma racji skarżąca, iż w dniu 29 grudnia 2015 roku roszczenie pozwanego przedawniło się wobec upływu w tym dniu 10 - letniego terminu od wydania postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łasku w sprawie o sygn. akt KM 2489/03, ze względu na bezskuteczność egzekucji. Ponadto, powódka nie wzięła pod uwagę, iż poprzez złożenie przez wierzyciela wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na nowy podmiot 10-letni bieg terminu przedawnienia został przerwany. Za pozbawiony podstaw należy również uznać drugi zarzut podniesiony przez powódkę w apelacji t. j. brak uzasadnienia w zakresie badania zasadności wydania

klauzuli wykonalności. W niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy w Wieluniu nie był uprawniony do badania tej kwestii. Zasadność nadania klauzuli wykonalności na nowy podmiot była już uprzednio badana przez Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w Poznaniu, który rozpatrywał wniosek o nadanie przedmiotowej klauzuli, a rozstrzygnięcie Sądu w tym przedmiocie nie zostało zaskarżone przez M. D. i jest prawomocne, co wyłącza konieczność ponownego sprawdzania jego prawidłowości w przedmiotowym postępowaniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu.

Odnosząc się do zgłoszonych w apelacji zarzutów, już na wstępie kategorycznie należy wskazać, iż Sąd Okręgowy uznaje za prawidłowe ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego, poczynione w oparciu o wnikliwie i rzetelnie zgromadzony materiał dowodowy, który nie zawiera braków i jest kompletny. Dokonując samodzielnie oceny tego materiału Sąd drugiej instancji nie znalazł podstaw do poczynienia ustaleń odmiennych. Analiza sprawy i zarzutów podniesionych w apelacji pozwala na stwierdzenie, że brak jest podstaw do przychylenia się do apelacji, którą oceniać należy li tylko, jako polemikę z trafnymi ustaleniami i rozważaniami Sądu pierwszej instancji. Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości podziela argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia oraz odsyła do ponownej, uważnej lektury, gdyż zbędne jest powielanie w tym miejscu jego treści. Fakt, iż powódka M. D. inaczej interpretuje zebrany materiał dowodowy i wyciąga na tej podstawie odmienne wnioski nie może stanowić samoistnej podstawy do uwzględnienia apelacji. Tym samym, zdaniem Sądu Okręgowego, a wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przyjął, iż powódka nieskutecznie podniosła w okolicznościach przedmiotowej sprawy zarzut przedawnienia.

Odnosnie zarzutu naruszenia przepisu art. 123 k.c. poprzez jego błędną interpretację, wskazać należy, iż Sąd pierwszej instancji w sposób właściwy dokonał jego interpretacji i na tej podstawie dokonał prawidłowej subsumcji, uznając, iż nie doszło do przedawnienia roszczenia pozwanej.

W myśl przepisu art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, bezspornym jest, że wniosek z dnia 27 sierpnia 2015 roku o nadanie klauzuli wykonalności na nowy podmiot przerwał bieg przedawnienia. Nie ulega bowiem wątpliwości, że wniosek ten zmierzał bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia przysługującego wierzycielowi – pozwanej w niniejszej sprawie, gdyż został złożony w celu wszczęcia przez (...) Spółkę z o. o. w K. przeciwko M. D. postępowania egzekucyjnego. Tym samym wraz ze złożeniem przedmiotowego wniosku bieg terminu przedawnienia został przerwany, aby zgodnie z treścią art. 124 § 1 k.c., po jego przerwaniu, termin ten rozpoczął swój bieg nowo. Za wykładnią art. 123 § 1 pkt 1 k.c., według której hipotezą normy tego przepisu objęte są wszelkie czynności konieczne, czyli takie, których nie można ominąć w toku dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, a więc także czynność polegająca na złożeniu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, przemawia względem na funkcję, jaką spełnia możliwość przerwania biegu przedawnienia przez czynności podjęte przez uprawnionego przed sądem lub innym organem, albo sądem polubownym, w świetle założeń instytucji przedawnienia. Po podjęciu czynności koniecznej we wskazanym wyżej znaczeniu, do czasu ukończenia wywołanego nią postępowania, uprawniony nie ma bowiem możliwości inicjowania dalszych stadiów postępowania, nie może więc podjąć innej czynności koniecznej, mogącej też przerwać bieg przedawnienia. Z tych względów, omawiane czynności nie tylko powodują przerwanie biegu przedawnienia

(art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), ale też jego zawieszenie, aż do ukończenia postępowania wywołanego daną czynnością (art. 124 § 2 k.c.). Uregulowanie to odpowiada fundamentalnemu założeniu instytucji przedawnienia, zgodnie z którym, termin przedawnienia nie może biec, jeżeli uprawniony nie ma możliwości realizowania roszczenia (por. uchwała składu

siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2002 r., III CZP 72/01, Legalis Nr 51955, postanowienia Sądu Najwyższego - z dnia 9 maja 2003 r., V CK 13/03, Legalis Nr 60984, z dnia 09 maja 2003 r., V CK 24/03, Legalis Nr 81635). Uznanie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności za czynność powodującą przerwanie biegu przedawnienia harmonizuje z tym założeniem, skoro wystąpienie z takim wnioskiem nie tylko przerwie bieg przedawnienia, ale i spowoduje, że przedawnienie nie będzie biegło do chwili ukończenia postępowania klauzulowego, czyli przez okres, w którym uprawniony nie ma możliwości podejmowania innych środków w celu realizacji przysługującego mu roszczenia.

Nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, w oparciu o kompletny i prawidłowo ustalony stan faktyczny, iż umorzenie w dniu 29 grudnia 2005 roku postępowania egzekucyjnego wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji, na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c., spowodowało, iż bieg przedawnienia roszczenia objętego tytułem wykonawczym rozpoczął się na nowo. Tym samym, 10 – letni termin przedawnienia roszczenia stwierdzonego prawomocnym orzeczeniem, wynikający z treści przepisu art. 125 § 1 k.c., od dnia 29 grudnia 2005 roku zaczął biec na nowo. Następnie, termin ten ponownie został przerwany wnioskiem z dnia 27 sierpnia 2015 roku o nadanie klauzuli wykonalności na następcę prawnego w sprawie o sygn. akt II Co 4612/15.

Mając na uwadze powyższe, za bezzasadny należy uznać zarzut powódki dotyczący błędnej interpretacji art. 123 k.c.

Za chybiony należy uznać również zarzut powódki, odnoszący się do braku ustosunkowania się w uzasadnieniu przez Sąd Rejonowy w Wieluniu do kwestii badania zasadności wydania klauzuli wykonalności. Podkreślenia wymaga bowiem okoliczność, iż w niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji nie był uprawniony do rozstrzygnięcia tej kwestii, gdyż zasadność nadania klauzuli wykonalności na nowy podmiot, w oparciu o treść art. 788 §1 k.p.c., była przedmiotem badania przez Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w Poznaniu, który rozpoznawał wniosek o nadanie przedmiotowej klauzuli wykonalności na rzecz pozwanej w sprawie o sygn. akt II Co 4612/15. W tym też postępowaniu, Sąd wydał postanowienie i należycie uzasadnił podstawy nadania klauzuli wykonalności na rzecz pozwanej w trybie art. 788 § 1 k.p.c. Wszelkie wątpliwości i zastrzeżenia powódki dotyczące słuszności i prawidłowości tego rozstrzygnięcia, winny być zgłoszone przez M. D. poprzez złożenie zażalenia na orzeczenie Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w Poznaniu Wydział II Cywilny z dnia 27 listopada 2015 roku, wydane w sprawie o sygn. akt II Co 4612/15. Powódka tego postanowienia nie zaskarżyła, wobec czego orzeczenie to jest prawomocne, co wyłącza możliwość kwestionowania zasadności nadania klauzuli, w tym w szczególności w toku rozpoznawania powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Postępowanie klauzulowe charakteryzuje bowiem, ograniczony zakres kognicji sądu, który sprowadza się jedynie do badania, czy orzeczenie zostało rzeczywiście wydane oraz czy się uprawomocniło i nadaje się do egzekucji. Samo nadanie klauzuli wykonalności ma charakter deklaratoryjny i stwierdza tylko, że tytuł egzekucyjny nadaje się do egzekucji (por. Z. Szczurek, Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz, Currenda, 2005, wyd. III.) W postępowaniu egzekucyjnym, dotyczącym nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, zarówno sąd pierwszej instancji, jak i sąd drugiej instancji w trybie zażaleniowym nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Jeżeli po wydaniu tytułu egzekucyjnego obowiązek stwierdzony w tym tytule i objęty klauzulą jego wykonalności przestał istnieć, skutki prawne stąd wynikające mogą być stwierdzone w drodze procesu przewidzianego w art. 840 k.p.c. w trybie powództwa o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości albo w części, a przed nadaniem klauzuli wykonalności w drodze powództwa o ustalenie (art. 189 k.p.c.), że należność objęta tytułem egzekucyjnym nie istnieje. Dla sądu egzekucyjnego istnienie i zakres nadającego się do egzekucji roszczenia oraz zasięg obowiązku prawnego dłużnika są wiążąco stwierdzone urzędowym dokumentem w postaci tytułu egzekucyjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 lutego 2004 r., I CK 6/03, Legalis Nr 63267, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 1973 r., II PZ 34/73, Legalis Nr 17298). Przedmiotem badania Sądu są, zatem przesłanki powodujące wygaśnięcie zobowiązania po powstaniu tytułu wykonawczego np. na skutek przedawnienia, a co za tym idzie po nadaniu klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu. Powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności nie jest zatem środkiem, który może służyć dłużnikowi kwestionującemu zasadność nadania tytułowi klauzuli wykonalności, gdyż tego rodzaju sprawa jak rozpoznawana jest możliwa dopiero po prawomocnym nadaniu klauzuli.

Podsumowując stwierdzić należy, iż orzeczenie Sądu Rejonowego w Wieluniu jest prawidłowe, a apelacja stanowi jedynie polemikę z trafnymi ustaleniami i wnioskami tegoż Sądu. Tym samym apelację, na podstawie art. 385 k.p.c., należało oddalić jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., zasądając na rzecz strony pozwanej jedynie część wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 1.800,00 zł (§ 2 pkt 6 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r., Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), gdyż taka kwota odpowiada charakterowi sprawy, nakładowi pracy pełnomocnika i jest zgodna z obowiązującymi stawkami. Ponadto, za zastosowaniem art. 102 k.p.c., także na etapie postępowania apelacyjnego, przemawiają następujące okoliczności: trudna sytuacja materialna M. D., charakter roszczenia związany z przeświadczeniem powódki, iż z uwagi na upływ czasu roszczenie uległo przedawnieniu, jak i ograniczony zakres postępowania dowodowego. Zdaniem Sądu, powódka, która stała się dłużnikiem pozwanej, z uwagi na zobowiązania jej zmarłego męża, niekorzystająca z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, miała uzasadnione podstawy, aby przypuszczać, że roszczenie pozwanej, z uwagi na znaczny upływ czasu od jego powstania, uległo przedawnieniu, tym bardziej, że w środkach masowego przekazu, podniesienie przed sądem zarzutu przedawnienia, jest często wskazywane, jako sposób obrony przed roszczeniami skupowanymi przez firmy windykacyjne, bez rzetelnego wyjaśnienia istoty tegoż zarzutu, a w szczególności warunków niezbędnych do jego skutecznego postawienia, w tym okoliczności przerywających bieg przedawnienia, a tym samym niweczących jego skuteczność. Z uwagi na powyższe, powódka M. D., będąca osobą starszą, działająca bez fachowego wsparcia, podjęła, w jej ocenie, najskuteczniejsze działania merytorycznej obrony przed egzekucją t.j. najpierw wystąpiła z powództwem o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, które to postępowanie charakteryzuje się ograniczonym zakresem postępowania dowodowego, a następnie zażądała zweryfikowania niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia przez Sąd Odwoławczy, co stanowiło realizację przysługującego powódce prawa.